

Marschalkó Lajos

SEMLEGES MAGYARORSZÁGOT!

**JAVASLAT AZ EMIGRÁCIÓS POLITIKA
ÚJ IRÁNYA ÉRDEKÉBEN**

**Kiadja a
HÍDFŐ**

1955 decemberében, emigrációnk tizenegyedik esztendejében

Emigrációban nagyon nehéz dolog a hideg ész szavával szólni. Az igazságtalanság évszázadában az igazság gyanús jelenség. Aki ki meri mondani a kellemetlen, lázító igazságot vagy "náci", vagy - legújában "kommunista!". A hidegháború fizetett ügynökei és önzetlen önkéntesei, vagy zsoldossá szegődni akaró opportunistái, a NATO hadsereg-nélküli tábornokai bárkire hamarosan ráütik a letörölhetetlen pecsétet: marxista, bolsevista, de legalábbis keleti-csatlós, "osthögig", mint ezt a német demokraták szeretik hangoztatni.

Az emigrációban azonban -bármilyen nehéz feladat is- ki kell mondani az igazságot. Hiszen különösen a magyar emigráció az, amely tíz hosszú éven át nem az igazság hanem az álmok után futott.

Mik voltak ezek az álmok? Elég csak nagyjában vázolni őket: a legyártott hadianyagot fel kell használni, Amerika nem várja meg a gazdasági válság kitörését, hanem kellő pillanatban az atombombát ledobja Moszkvára, Amerika nem engedi elveszni a kínai piacokat, Amerikában hatalomra kerül a republikánus jobboldal, ugyanekkor a Szovjet-Únióban fellázadnak a rabnépek, Sztalin meghal és a bolsevizmus megváltozik. Mindennek következtében Magyarország felszabadul és a Duna-korzón kedélyes texasi boyok fognak udvarolni a rangjukban, címükben, elegánciájukban visszaállított egykori méltóságos DP asszonyoknak.

Tíz év után a genfi konferencia hideg zuhanyként hatott az emigrációk gondolkodására: jön a koexisztencia! Az atombomba ledobása közbejött akadályok miatt elmarad s az emigráció politikusi ittmaradnak, mint szárazra tett halak! - hangzott mindenütt a rémült suttogás. Arra senki sem gondolt, hogy a koexisztencia tulajdonképpen 1921 óta **ténylegesen fennáll az Egyesült Államok és a Szovjet-Únió között.** Amerikai milliárdosok küldték Oroszországba Trotskij-Bronsteint, amerikai pénzzel építették fel a Szovjet-Únió első gyárait és amerikai traktorok szántották az orosz parasztoktól elvett kolchozok földjét, 11 és fél-milliárd dollár amerikai hadianyaggal nyerte meg a Szovjet-Únió a második világháborút, amerikai és szovjet politikusok határozták el a világ legnagyobb gáztettét, 18 millió ember kollektív megbüntetését és hazájából való kiűzését, oroszok és amerikaiak együtt ítélkeztek a nürnbergi martírok felett és Amerikából vitték a Szovjet-Únióba az atombomba titkát.

Az óriási csalás, amely a világot és az emigrációkat is megtévesztette, a hidegháború volt. Ennek léggömbjei, rádió-hullámai, propaganda szövegei és bizottmányai mögött azonban a Szovjet-Úniót és az Egyesült Államokat egyformán uraló függöny-mögötti összeesküvés vaskövetkezetességgel követte az 1939-ben kitűzött célt: **fenntartani a világ megosztottságát és a háttérből uralkodni a két hemiszférára fel-**

szabdalt földtekén.

Aki ezeket az erőket ismeri, annak tudnia kell, hogy ezeknek nem érdekük a tiz éve tartó békétlen béke, vagy a mai helyzet megváltoztatása. Ha az Amerika fölött tényleges hatalmat gyakorló titkos erőknek valóban érdekük volna a világ - bolsevizmus felszámolása, a rab népek felszabadítása, akkor erre az Egyesült Államoknak számtalan alkalmuk és módjuk lett volna. A berlini válság idején, -akkor még az atombomba-főlény birtokában komolyan szóba jöhetett volna a fegyveres beavatkozás. A Szovjet-Úniónak még a berlini válságot megelőzően lehetősége lett volna arra, hogy egy napokig tartó villámháborúval tengerbe kergesse amerikai szövetségeseit. Ezzel szemben mind a két fél gondosan vigyázott rá, hogy ténylegesen semmi se történjék. Egyfelől Forrestalnak, másfelől Zsdanovnak szinte azonos kezek által történt meggyilkolása azonban figyelmeztetés volt minden értelmesen gondolkodó ember számára, hogy mindkét oldalon halál vár azokra, akik tiszta helyzetet akarnak teremteni a világpolitikában. McArthur, "az utolsó igazi amerikai", a győztes hadvezér visszaparancsolása a 38-ik szélességi fokra, majd pedig szégyenletes elcsapátása riadó kellett volna legyen mindenki, de elsősorban az emigrációk és a rabnépek részére: a világ fölött uralkodó titokzatos erők győztek és hogy ennek következtében nincs remény a rab nemzetek kiszabadítására. Legalábbis nincs az 1951-ig követett utakon A kelet-berlini felkelés csúfos magárahagyása, a hidegháborúval feluszított munkásság kiszolgáltatása a szovjet militarizmus tankjainak, a teljes nyugati közöny és végtelenség pedig már égreordítóan bizonyította, hogy a Nyugat kívánatosabbnak tartja a mai állapot fennmaradását, mint a legkisebb kockázattal járó helyzetváltozást.

Ezzel egyidejűleg azonban tudomásul kell venni egy alapvetően döntő változást is, amely a Szovjet-Únió számára teremtett tökéletesen új helyzetet. A színes népek bandungi konferenciáján, amely egymillió ember képviselt, a leninizmus világforradalmi elmélete megbukott. Előzőleg az európai kommunista pártok mondtak csődöt. Franciaországban nem sikerült a bolsevizálás, az olasz kísérlet egy Don Camillo-Pepone játékká silányult, a vasfüggöny mögött pedig csak a szovjet hadosztályok szuronyaival és tankjaival lehet fenntartani a kommunista rendszereket. A bandungi konferencia után azonban a Szovjet-Úniónak tudomásul kellett vennie, hogy a Szovjet-Únió, vagy Oroszország éppúgy a fehér embert jelenti a Vörös Kína számára, mint Anglia és hogy egymillió színes ember épp olyan gyarmatosító hatalomnak tekinti a bolsevizmust, mint az angol viktoriánus kor Imperializmusát.

A Kreml uralról sok mindent elmondottak már, de azt még senki sem állította, hogy ne lennének realisták. Ellenkezőleg! A Szovjet-Únió külpolitikája mindig is a legkényörtelenebb valóságérzeten alapult. Ha úgy kívánta a helyzet feloszlatkát a Kominternt, hogy egy új helyzetben megcsinálják a Kominformot, melyet ismét most készülnek fel-

oszlásni. Ezek a moszkvai realisták nemcsak azt a negatívumot mérték le, hogy a világforradalom nem sikerült, hanem észrevették azt a pozitív veszélyt is, amely őket Távol-Keletről fenyegeti. Egy indiai diplomata kertelés nélkül megmondta a legnagyobb osztrák újság külpolitikusanak: hatszáz millió kínai biológiai expanziójának egyetlen lehetséges iránya van: Szibéria, az orosz iparvidék. Ennek következtében elérkezhetik az a pillanat, amikor Oroszország kénytelen lesz a keleti sárga veszedelem ellen az európai fehér népek védőpajzsává változni. Sőt: talán már el is érkezett a pillanat, amelyben a Kremben látják, hogy a távol-keleti veszedelem feltartóztatása céljából Európában egy jól biztosított háttérre, iparilag prosperáló, szállítóképes Európára van szükség. A szovjet-politika ezért dolgozik lázasan az európai semleges öv kiépítésén. S ha ez így van - mert nincs másként -, akkor a magyar emigrációnak egy kötelessége van: beláttatni - nem a magyarországi kommunistákkal - hanem a Szovjet-Únióval, hogy nekik érdekük ha ez a semleges övezet nem Szentgotthárdnál, hanem Vereckénél vagy az egykori szovjet-határon kezdődik. Minél szélesebb ez a semleges övezet, annál kevesebb a valószínűsége annak, hogy ezen keresztül Amerika támadást kísérelhessen meg a Szovjet-Únió ellen.

Mindebből logikusan folyik, hogy Magyarország szabadadása és a magyarországi kommunista rendszer elejtése ma a Szovjet-Únióknak elsődlegesen fontos érdeke.

Az elnyomott, Rákosi-Rothék által terrorizált, kifosztott, elszegényített magyar nép háború esetén lázadások, partizánháborúk véres és forradalmi lázaktól fűtött tanyája. Az oroszok, a partizánháború feltalálói nagyon jól tudják, hogy ez mit jelent. **A Rákosi rendszer ostobasága, felelőtlensége folytán nyomorba, termelési csödbe döntött Magyarország nem gazdasági partner, hanem lábatlan és kezetlen koldús, amely a Szovjet-Únióknak ellentétben a szabad és semleges Finnországgal hamarosan egy föületlen gombot sem tud szálítani.**

Természetesen - és ezt az emigrációnak kell elsősorban tudomásul venni - a Szovjet-Únióknak mégkevésbé egy olyan Magyarország, amelyre majd a free-európai gyarmatosítás szellemi, gazdasági, esetleg titkos katonai támaszpontjait és kémügynökségeit állítják fel. Elképzelhetetlen, hogy a Szovjet-Únió valaha is szabadrá engedjen egy olyan Magyarországot, amely szovjet-csatlósából amerikai csatlóssá válik.

A Szovjet-Únióknak igenis érdeke egy olyan szabad, független, semleges Magyarország, amely határaitól, belételeitől és külpolitikájától távol tart bármiféle idegen befolyást, vagy befolyásolási kísérletet, érve alatta még a politikai feltételhez kötött külföldi kölcsönöket is. A Szovjet-Únióknak igenis érdeke egy olyan Magyarország, amely Finnországhoz hasonlóan szabad, semleges, egyéni életet él, a legmagasabb színvonalon termel és egyenrangú kereskedelmi partner pontos szállítóként áll szemben a Szovjet-Únióval. A Szovjet-Únióknak igenis

érdeke, hogy ez a magasabb gazdasági és termelési színvonal a legszélesebb, illetőleg az egyedül értelmes és természetes gazdasági keretben valósuljon meg, tehát annak a gazdasági egységnek keretében, amelyet a Kárpát-koszorú határol és hogy mindez a kárpáti népek teljes egyetértésével, a nemzetiségi és népi béke jegyében jöjjön létre.

A fenti igazságnak és magyar koncepciónak -pillanatnyilag- egyedüli hibája és gyenge pontja, hogy a Szovjet-Unió számára nincs tárgyaló fél, mint volt például Ausztria esetében. A budapesti rezsim sohasem fogja bevallani saját csődjét és ehelyett a magyar nép érdekeit képviselni. Ezzel azonban elárulja saját gazdáját: Moszkvát is. Az amerikai Nemzeti Bizottmány, a hidegháborús lakásjóság és free-europeos kamatgyarmat-politika kiszolgáló hada nem az a társaság, amellyel akár a legkisebb moszkvai ügynöknek is érdemes volna szóba állani. Ezek épp annyira a magyar nép érdekelvel állanak ellentétben, mint Rákosiék, vagy Nagy Imrékék. Abszolúte megbízhatatlan minden eddigi, idegen ügynökségek kémiszolgálatok hálózatába keveredett emigrációs szervezet is.

Akkor hát kicsoda?

A magyar emigráció végzetes csődjét az okozta, hogy szüntelen politikai síkon kívánt eredményeket elérni. Ez már csak azért is végzetes volt, mert - beleértve a legjobb szándékuakat is - egy hetvenedrangú politikai garnitúra ügyködött. Már maga a tény is ellentmondott az emigráció alkatának, mert e politizálókatok mellett világhírű, de legalábbis első vonalban álló magyar szellemi és szakemberek hatalmas légiója ért el öt világra szóló eredményeket. Ezek a kiváló, világszerte ismert és elismert magyarok azonban megundorodva a politikai csörtetők lármájától, tehetetlenségétől és tehetségtelenségétől, teljesen félrehúzódtak minden politikától, hidegháborútól és egyedül a szellem, a szaktudás vonalán igyekeztek használni népüknek és az emberiségnek. Ezért ők a legalkalmasabbak arra, hogy átvegyék egy depolitizált semleges Magyarország gondolatát és annak világviszonylatban is súlyt jelentő képviselőjét.

Köteteket töltene meg csak a nevek pusztá felsorolása. Ehelyett azonban elég elmondani, csak úgy röptében a következőket: a hidrogénbombát magyar tudós, Teller Ede találta fel, a Niagara órlási erőművét magyar mérnökök építették, csakúgy, mint hogy Ausztráliának legnagyobb erőművét is túlnyomólag magyarok építették, tervezték, magyar szellem segített megalkotni a telefont, Mihályi Dénes találta fel a televíziót, Vágó Pál napenergia-sugárzási találmánya, vagy Donau Valley Authority terve, a Kazán szoros vízlerőinek az egész Kárpátmedence javára történő hasznosítása szintén a magyar lángelmét dicséri. Magyar találmány a golyósceruza, a tömlönélküli új autógummi, magyar alkotta a világhírűvé vált német népaútó első konstrukcióját. Ha kinyitjuk a világ bármely rádióját, a magyar szellem alkotása, a magyar művészet egyedülálló varázsa sugárzik idegen népek, idegen világok felé. Magyar vezeti Japán legnagyobb filmvállalatát, magyar igazgatja a világ legnagyobb há-

lókocsi társaságát, magyar pénzemberek a világbank megbízottai Délamerikában, magyar vezeti Brazília legnagyobb telefontársaságát, magyar szerzetesek írják a világ első tökéletes angol-kínai szótárát. De nemcsak a nagyokról, a beérkezettekről beszélünk. Ezekre rúg azoknak a magyar mérnököknek, szakembereknek száma, akik öt földrész nagy vállalataiban szereztek elismerést nevüknek. A magyar bürokrata intelligenciából szakmunkás, iparos, művész lett a hontalanságban. A hontalanok szaktudást, nyugati munkamódszereket tanultak a legmodernebb gyárakban. Orvosaink mindenütt első helyen állanak. Olyan szellemi töke áll itt rendelkezésre, mely páratlan a világemigrációk történetében. Ez a szellemi töke olyan nagy, hogy méltán jelentheti nemcsak a boldogabb magyar jövőt, hanem összefogva a magyar nemzet politikamentes képviselőjét és megfelelő szervezés esetén a magyar szabadság megváltási árát, az otthoni nép felszabadításának ellenértékét.

Önmagunk felé felmerül a kérdés: szabad-e nekünk ezt a szellemi töké a hálátlan Nyugat javára idekint elfecsérelni? Nem az-e a kötelességünk, hogy azt mondjuk: igenis azt akarjuk, hogy a magyar szakemberek ne a Niagara erőművét építsék, hanem a Kazán szorosét, hogy a napenergia ne az argentin pampát segítsen boldoggá tenni, hanem a magyar falusi viskókba szállítson villamosáramot, hogy mindaz a kereskedelmi összeköttetés, amelyet kényszerből, vagy ügyessége által a magyar élelmesség megszerzett, egyszer az otthoni népet boldogíthassa, hogy Dohnányi muzsikája ne csak a Carnegie Hallban szólalhasson meg, hanem Budapesten is?! Nem az-e a kötelességünk, hogy egyszer azt mondjuk: mindezt hajlandók vagyunk visszavinni, de nem Rákosiék börtönébe, hanem egy szabad, semleges Magyarországra! Hiszen az egész bolsevizmusnak itt van a titka! Ez hiányzik: a minőségi fölény, a kiüzött, vagy megölt szellem, a verhetetlen szaktudás, az országépítő munkaerő. És már csak az a kérdés, hogy a Szovjet-Uniónak nem érdeke-e ezt az erőt felcserélni engedni Rákosiék züllött, terrorista nyomor-uralmával? És vajjon az otthoni magyar népnek nem adna-e új erőt, új hitet, ha egy napon megtudná: van magyar szervezet, amely nem uralni akar, hanem szolgálni, nem "felszabadítani", hanem a szabadság ellenértékéeként visszavinni semleges, szabad földre az országépítő tudást?

Itt még rá kell mutatnunk valamire, amit az emigráns álomlátás, a malom-alattai politizálás csak keserűen fog tudomásul venni. A történelemben még nem volt emigráció, amely politikai képletként hazatérhetett volna. Elég szétnéznünk a mai Németországban. Négy-százezren mentek tengerentúlra Hitler uralma elől. A győztes fegyverek árnyékában mint "felszabadítók" tértek vissza. Látszólag ők győztek. Mégisincs közülük egyetlen egy sem vezető pozícióban. Mert a politikai vezér az lett, aki otthon szenvedett börtönt: dr. Konrad Adenauer német kancellár. A szabadságharc magyar emigrációja sem mint politikai együttes tört haza a kiegyezés után. Kossuth Lajos Turinban halt meg,

Kossuth Ferenc nem jutott semmiféle politikai szerephez, de mint zseniális mérnök segített felépíteni az Erzsébet hidat. Ugyanezt tették a szabadságharc többi hazatért emigránsai is, akik építették azt a Magyarországot, amely dicsőséges ragyogásban érte meg a milleneumot. Csak Teleki László menekült az öngyilkosságba, mert időelőtt tért vissza és politikai útra tévedt.

Akkor hát idekint halunk meg és Idegen föld lesz a síri párnánk? Vagy arra kényszerülünk, hogy egy napon kutya-módra megalázkodva térjünk haza és megnyaljuk Rákosi korbácsát? Vagy talán a magyar nép legsötétebb gyilkosa, Titó elvtárs felszabadító tevékenységében reménykedjünk?

És a felelet: az egyértelmű - nem!

Meg kell találni azonban az új magyar koncepciót, a nagy országépítő kezdeményezést és a nagy dunavölgyi magyar hivatást.

Nemrégiben egy nagy magyar zseni, dr. Vágó Pál "Hungarista Manifestumát" olvashattuk. Hely hiányában nem ismertethetjük az egészet, de rá kell mutatnunk annak alapvető elgondolására, amely röviden kb. a következőkben foglalható össze. A Kárpát-medence etnikai egységét az utolsó négy évszázad háborúi szétrombolták. Azonban a Kárpát-medence megmaradt Isten-teremtette gazdasági egységnek. Ennek népei tehát ennek a gazdasági egység jegyében hozhatók még egyszer közös nevezőre. A jövődő sokkal inkább energia-kérdés, mint népi, vagy politikai probléma. Illetőleg a politikai kérdések is csak a gazdasági egység alapján oldhatók meg.

Vágó Pál a Tennessee-Valley Authority mintájára egy Donau-Valley Authorityt lát szemé előtt. Egy olyan hatalmas energia-gazdálkodási egységet, amely a Kazán szoros megépítendő és milliárd kilowatt energiát termelő erőművével, a Kárpát-medence egységes víz-erdő-gazdálkodásával, az öntözőcsatornák rendszeresítésével ennek a gazdasági egységnek felvirágoztatására és közös munkára gyűjti össze, testvéri békében a Kárpát-medence összes népeit.

A publicisza és a világ egyetlen nem-szakembere sem mondhatja, hogy ez a terv tökéletes. Azonban, amikor a világ jólétének, boldogulásának titka úgyszólván egyedül az energia és energia-termelés kérdésévé vált, amikor éppen az atomkorszak kezdetén állunk és amikor maga Vágó Pál is a napenergia kihasználásával kísérletezik, felmerül a kérdés: vajjon nem ez a gondolat-e az, amelynek alapján visszaélíthatjuk a Kárpát-medence egységét? Vajjon a politikai ideák helyett nem jobbe elindulni a komoly gazdasági alapon? Vajjon nem itt van-e az a közös találkozó pont, amelyen a kárpáti népek megtalálhatják majd a megfelelő politikai keretet is? Vajjon nem messzebb jutunk-e, ha az úgynevezett "nemzetiségekkel", vagyis a kárpáti népcsalád többi tagjaival nem a múlt hibáiról, és nemzetiségi, népi sérelmeiről, hanem a jövőről, a gazdasági kérdésekről próbálunk beszélni? Természetes nem valami

homályos Duna-konfederáció, vagy free-europás Interjúrium, hanem az ezeréves közös haza gazdasági, katonai egységének szemelött tartásával?

Vajjon álom-e, hogy a magyar falukban ott ragyogjon a villanyfény, hogy a parasztnak ne kelljen télen a romantikus kukoricacsutkával tüzelni, hogy a falusi parasztasszony épp olyan villanytüzhelynél főzön, mint a nyugati asszonytársa és hogy a gyáraknak ne kelljen örökké a sméhiány gondjával küzdeni? Álom-e egy olyan Kárpát-medence, amelynek épp olyan aszfaltozott autó-utal, modern falvai, teljes foglalkoztatottságú gyárai, magas életszínvonalon élő, szociálisan biztosított munkás és paraszt tömegei vannak, mint a Nyugatnak? Mert ha álom, akkor mondjunk le arról az illúziókról, hogy európai és kultúrebárok, alkotó magyarok vagyunk!

És most válaszolni szeretnék arra a sok-sok levélre, amelyek a Hídfő szerkesztőségéhez érkeztek, miután ott a 216-217. számokban megkezdtem kifejteni a semleges Magyarország elméletének csíráját. Ez a sok-sok levél, főként, amely elítél, megbélyegez, tulajdonképpen a magam aggodalmait, a magam vívódásait, a saját ellenvetéseimet tükrözi annyi jó magyar, főként pedig annyi jó jobboldali magyar lelken keresztül. Hiszen ezek a levelek csupa olyan kérdéseket vetnek fel: szabad-e nekünk eltérni attól a világnézettől, amit hirdettünk, hiszünk? Szabad-e elfogadnunk a ko-exisztencia vízenyös elméletét? Lemondhatunk-e a magyar hivatásról? Lemondhatunk-e arról, hogy -mint magyarok, keresztények- börtönben és halálban is harcoljunk a bolsevizmus ellen? Elfeledhetjük-e főként a mártírjainkat, akik vérükkel pecsételték meg az igazságainkat? Megbocsáthatunk-e azoknak, akik otthon magyar véreik árulói denúnciansai voltak?

Amit önmagunktól kérdeztünk, azt kérdezzük most a levélíróktól is: Igen, de elfeledhetjük-e a magyar népet? A magyarságot, amelyet nem akar, vagy nem tud megszabadítani senki s amelynek minden eredménye mégiscsak egy lelkileg megújodott emigráció!

Mégegyszer nagyon nyomatékosan szeretném hangsúlyozni, hogy a semleges Magyarország gondolata nem jelent olyanforma ko-exisztenciát, mint azt Nyugaton képzelik és nem jelent titóizmust. Azt jelenti csupán, hogy a Szovjet-Únió többre értékeli a semleges Finnországot, mint azt a ko-exisztenciális államot, amely gyávaságból térdet, fejet hajt előtte, ahelyett, hogy nemzeti méltósággal és egyéni életformájának megőrzésével mint békés, semleges szomszéd jelentkezne.

A másik kérdés, hogy feladjuk-e az antibolsevista meggyőződésünket? Szó sincs róla! Csak arra kell vigyáznunk, hogy ez ne legyen expanzív, ne álmódzzék a Szovjet-Únió felosztásáról, ne váljék függvényévé azoknak a neo-antibolsevistáknak, akik 1939-45 között nem Oroszország, hanem a bolsevizmus szövetségesei voltak. Minket ne tartsanak antibolsevizmusra semmiféle "Voice of America, vagy Free

Europe Radio, mert mi akkor álltunk helyt ezért a gondolatért, mikor élessel löttek és nem összkomfortos free-europeos lakásokból sugározták a veszélytelen éterbe az ugyancsak veszélytelen és ötlettelen szószátyárkodást. Abban a pillanatban, amikor a Szovjet-Únió engedni fogja, hogy szababon válasszuk meg a magunk politikai életformáját, semmi közünk nincs többé ahhoz, hogy milyen politikai rendszer uralkodik Oroszországban. Meg vagyunk győződve arról is, hogy ezzel az ideológiával szemben a magyar nép teljesen és tökéletesen immunis, legalább egy emberöltőre, ha nem egy évszázadra.

A magyar "antibolsevista" hivatás tehát nem az, hogy átkiabáljunk a határokon és valami hamis messiánizmussal 'megtéríteni' akarjuk Oroszország népet. Az antibolsevista magyar hivatás ma egészen más, mint a meleg háború idején volt. Legelsősorban az, hogy ne engedjük magyar földre visszatérni semmiféle formában azokat a politikai erőket és társadalmi jelenségeket, amelyek tulajdonképpen a bolsevizmus táptalaját jelentik, tehát: ne engedjük vissza soha többé a liberális kapitalizmust, a feudalizmus magyar csökevényeit, a kizsákmányolást, munkanélküliséget, kamat-rabszolgaságot. Mindohelyett építsünk szilárd, egészséges, népi alapokon nyugvó országot, teremtsünk boldogabb magyar életet s miután fegyverrel nem törhetjük szét börtönét, igyekezzünk nagyvonalú magyar építő-programmal legalább bilincseiből kiváltani a magyar népet.

S itt kell rátérnünk számos hungarista olvasónk levelére, amelyben lényegileg azt írják, hogy ez a semlegességi elmélet már megint a hungarista-gondolat temetése, a harcok, dinamikus erők félreállítására kitalált ravaszság. Az ellentmondók itt ellentmondanak önmaguknak, illetőleg saját életüknek. Mert jól tudjuk, hogy az emigrációban épp az igazi hungarista elit az, amely példát adott az emigráns magatartásra. Ez a réteg áldoz és segíti legalább a maga fróit, újságjait, mozgalmi embereit. A régi harcosok a békés építés katonái lettek s ezáltal már kijelölték helyüket egy esetleges eljövendő Magyarországon, ahol sokkal inkább ennek a pozitív, alkotó magyarságnak lesz jövője és vezetőségi lehetősége, mint azoknak, akik csak politikai, vagy csak ideológiai alapon akarnak érvényesülni. Ez az a pont, ahol legjobban meg lehet találni a kapcsolatot a régi magyar jobboldali tagjai felé, akik ugyanilyen értékes munkát fejtenek ki a külföldi országok gazdasági életében és ugyanilyen pozitív irányban értékesítik tehetségüket. Az a Magyarország, amelyet hungaristák és jobboldaliak építenek, mint a gyárak, vállalatok, társadalombiztosítás, mezőgazdaság, ipar, kereskedelem szakemberrel, így is, úgy is hungarista, vagy jobboldali Magyarország lesz, ha minden nap nem is hirdetjük meg elveinket a fórumokon. Tehát egyáltalán nincs szó senkinek a félreszorításáról, sőt, inkább arról, hogy épp erre a legértékesebb rétegre lesz legnagyobb szüksége az otthoni nemzetnek.

"A harc az harc -írta egyik olvasónk- s aki az igazság szent fegy-

verével száll síkra, annak nem lehet az "ahogy lehet" hangot megütni. A harcot nem azért kezdik el a becsületos emberek és nemzetek, hogy a végén "ahogy lehet" alapon kompromisszumot kössenek az ellenség-gel, aki az életünkre, megsemmisítésünkre tört, hanem, hogy megsemmisítsük őket."

Ez valóban igaz is -elméletileg. A magyarság, a Nemzeti Szövetség harcos koalíciója állta a harcot, amíg egyetlen remény volt annak fegyveres megnyerésére. Állta egész a szentgotthárdi határig. A fentidézett olvasó azonban mutasson nekünk olyan lehetőséget, amellyel a hontalan magyarság megsemmisítheti a 175 hadosztállal, hydrogénbombával felfegyverzett Szovjet-Úniót. A "megsemmisülünk" elmélete sajnos közeli valóság. A "megsemmisítünké" azonban álom, sőt, lázálom. Addig ezzel szemben a semleges Magyarország elmélete -szerintem- az utolsó lehetőség, a végső esély. Olyan lehetőség, amelynek keretében semmit nem kell feladnunk a magunk eszményeiből, népi tulajdonságaiból, nemzeti kultúrájából. Egyetlen azonban, amiről okvetlen le kell mondanunk: a "keresztes hadjárat" gondolatáról. A "Crusade for Freedom" amerikai fogalmazása mögött a legsötétebb liberális kapitalista reakció, az új UN gyarmatosítás -mondjuk ki: a világszidóság!- szervezkedik Délkelet-Európa meghódítására. A keresztes lovagok ma: Herbert H. Lehman, Czukor Adolf, Anna Rosenberg és Bernard Baruch. A keresztes lovagok ma: Rákosi volt kollaboránsai: Varga Béla, Pfeiffer, Peyer, akik úgy ráfizettek a kollaborációra, hogy elveszett hatalmukért hajlandók volnának vágéhidra küldeni a magyar népet. A keresztes lovagok már előre kiárusították a holnap Magyarországot az amerikai trösztöknek és a Free Europe sötét hatalmainak. Nem én mondom ezt. Tessék elolvasni Hites Kristóf beszédét a detroiti magyarság egyik ünnepélyéről.

"A Free Europe - mondotta - szereti magát hivatalos amerikai szervként feltüntetni, holott magánvállalkozás. A Truman-éra alatt alakult üzleti vállalkozás, amelyhez a tőkét magánosok /zsidók és szlávok/ adták össze. Ők a felszabadítandó területeket üzleti vadászterületeknek tekintik már előre, ahonnan a befektetett tőkét busás kamatokkal akarják viszontlátni s így olyan koncessziókat kívánnak a felszabadítandó népektől, amely azoknak nem áll érdekükben. A Free Europe rákfenéje, hogy hivatalosan is a trianoni békeszerződés alapján áll, vagyis fent akarja tartani felszabadulás esetére Magyarország megcsönkítettségét."

Ez az igazság. S ezért nem vagyunk mi keresztes lovagok. Nincs olyan magyar, akinek joga volna azt mondani egy napon a magyar ifjúságnak: fiatal magyar vérem indulj és halj meg Anna Rosenberg kék-fehér lobogói alatt a Lehman koncern pamutföldjeinek meghosszabbításáért, vagy menj te "háborús bűnös" magyar katona és add életedet klárusított lispel olajért, a magyar bauxitért, illetőleg azért, hogy ez kedvezőbb áron kerülhessen a világhódítók kezére. Nem, magyar testvéreink! Aki keresztes lovag akar lenni, ugorjon le egy free-európás

léggömbről és haljon meg maga, de ne próbálja a magyar népet, a magyar ifjúságot és a magyar emigrációt az egyik idegen érdekek szemben átcsalni egy másik ugyanolyan mértékben idegen érdek szolgálatára.

Mi nem lehetünk kereszties lovagok még az Igazi Amerikának sem melynek politikai vezetése bizonytalan, megbízhatatlan, nem ismer elveket, nem ismer bajtársi hűséget és szövetségi kitartást, áldozatkészséget. Mi nem akarunk mégegyszer háborús bűnösök lenni azért, hogy aztán ugyanúgy leírjanak a számláról, mint Csang-Kai-Seket, Syngman Rheet és a többieket.

Nekünk ha harcolnunk kell, akkor azért kell most a szellem, meggyőződés fegyverrel harcoljunk, hogy egy Kelet, Nyugat felé egyaránt semleges Kárpát-medencét és benne egy a semlegességi gondolatot meggyőződéssel képviselő Magyarországot harcoljunk ki. Nem pacifista Magyarországot, hanem olyan magyar hazát, mely Kelet és Nyugat felé a finnek elszántságával, a svédek hűvös lelkesedésével és a svájciak elszánt szabadságszeretetével hajlandó megvédeni magát és semlegességét, de csak akkor, ha támadás éri. Ez a semlegességi gondolat tulajdonképpen benne van a magyar alkotmányban, illetőleg abban az alkotmányos gondolkodásban, amely egyenesen megtiltotta, hogy a magyar honvédséget az ország határain túl használják fel.

A legmelegebb köszönet illeti részemről Püskösti Mihályt és Sándor Ambrust, akik példát mutattak arra, hogy magyar sorskérdésekről mint kell vitázni emelkedett szellemben és egymás jószándékainak teljes elismerése mellett. Először arra válaszolok, amiben mindketten megegyeznek. Tudniillik annak feltételezésében, hogy a semleges Magyarország a két Trianon elismerését és ezzel az ezeréves Nagy-Magyarországról való lemondást jelenti.

E sorok írójának és a helyszükének hibája, hogy ez a zavaró feltételezés előfordulhatott. Szerintem azonban épp arról van szó, hogy meg lehet-e kísérelni a semlegességi gondolat alapján a Kárpát-medence gazdasági egységének helyreállítását?!

Ne álltassuk magunkat. A mi társnépelnk -akármilyen rövid időre is- de megérték a függetlenség és önállóság nagy élményét. A független Szlovákiát és a független Horvátországot 1939-, illetőleg 1941-ben a törvényes magyar nemzeti kormányok ismerték el. Alig hihető, hogy akadjon a világon horvát, vagy szlovák kormány, emigráns képviselő, vagy csoport, amely hajlandó lenne a magyarsággal szóbaállni, ha mi most elkezdjük az 1914 előtti Magyarország politikai egységének helyreállítását hirdetni. Ilyen kísérlet elismerésre méltó magyar törekvés lehet, de bármilyen szomorú valóság is: egy budapesti centralizmus Pozsony és Zágráb számára ma épp olyan tisztító erő, mint egy prágai, vagy belgrádi jugoszláv centralizmus. Ellenben igenis összetartó erő egy gazdasági, stratégiai egységében helyreállított természeti egység, a közös haza, amelynek igazságos elrendezéséről előbb magunknak kell gondoskodnunk.

aztán követeléseinkkel együttesen a nagyvilág elé állani.

Ezért nem látom célszerűnek, mikor Sándor Ambrus "Irredentát" emleget. Nekünk Irredenta követeléseinke voltak, lesznek Trianonnal, egy Nagy-Csehszlovákiával, Nagy-Romániával és Nagy-Jugoszláviával szemben, de nem lehetnek szlovák, horvát, vagy pedig erdélyi román néptársainkkal szemben. Sőt! Az a célunk, hogy a csehszlovák, nagyromán, nagyjugoszláv koncepcióval szemben ők sorakozzanak fel - ha kell - egy közös kárpát-medencei irredenta küzdelemre.

Az ezeréves gazdasági és stratégiai határokon belül a lehetőleg minél lazább, vagy "átlátszóbb" politikai és közigazgatási határok megvonnása tekintetében a magyarság igénye nem lehet sem kisebb, sem nagyobb, mint - beleértve a kitelepített csallóközi magyarság és dunántúli, bácskai németiség visszatelepítése után - a magyarlakta területek nyelvi határa.

Két Trianon és két bécsi döntés mutatta meg, hogy külhatalmak diktátumai, vagy döntései csak újabb békétlenséget, igazságtalanságot, elégedetlenséget teremtenek a Kárpát-medencén belül.

A kérdés az, hogy néptársaink tanultak-e velünk együtt 35 év történelméből? Hajlandók-e egy becsületes megegyezésre? Hajlandók-e belátni, hogy a Kárpát-medence sorsát csak magunk tudjuk becsületesen igazságosan elrendezni? Csak magunk építhetjük fel a hazát, melyért együtt élünk és halunk, úgy, mint Kossuth Lajos írta a Dunakonföderációról szóló tanulmányában - "felkelvén egy mindnyájunkért és mindnyáján egyért a közös szabadság védelmére".

A semleges Magyarország tehát egyáltalán nem jelenti semmiféle Trianon elismerését, nem jelent lemondást, elárulást, hanem jelent békés, testvéri újrakezdést az ezeréves gazdasági, stratégiai határok megtartásával, a közös haza belső struktúrájának modernizálásával - szerintem - ha kell egy svájci kantonális rendszer alapján is.

És itt térek rá Pünköszt Mihály kitünő érvelésére, amely a bolsevizmussal való leszámolásban reménykedő tömegek előtt sokkalta népszerűbb, mint az enyém. Ő azt írja, hogy így és így fog történni minden a "holnapnál bizonyosabban elkövetkező háborúban". Vagyis, hogy a harmadik világháború a holnapnál is bizonyosabban bekövetkezik.

Szerintem: Isten őrizzze meg az emberiséget, de elsősorban a magyarságot attól, hogy ez a háború a mai Nyugat gyengeségi, sőt, elmebetegségi állapotában következzen be, Annakidején Hitler 240 retek elit-hadosztálya nem volt elég a bolsevizmus felszámolására. Most mit várhatunk attól a 12 német divíziótól, melynek kádereit is csak 1956 végére véli felállítani Theodor Blank. Ez a 12 hadosztály - nem mint a régi! - 240 - elvek nélkül, hit nélkül, egy vizenyös pseudo-demokrácia elnemzetlenített, amerikai egyenruhába húzott idegen léglőjaként indulhat csak harcba. Első pillanatban számolnia kell a polgárháború rémével, hogy nem orosz vért, hanem először keleti-zónai testvéreinek németvérét kell kiontania. Számolhat azzal, hogy a NATO hadseregében ott lesz

a három millió francia kommunistának és három millió olasz kommunistának megfelelő hányada, amely minden pillanatban hajlandó a gyűlölt "boche" hátába döfni a szuronyt.

Akik német földön élünk jól tudjuk, hogy a német nép soha nem válik bolsevistává, de azt is tudjuk, hogy a német nép és a német ifjúság a mai helyzetben egyáltalán nem szövetségese annak a Nyugatnak, amely rosszabbul megalázta ennek a hős népnek vitéz katonáit, mint maguk a bolsevisták. Ez a Nyugat még mindig német "háborús bűnösöket" tart börtönének falai között.

Ezzel csak azt akarom mondani, hogy amíg fel nem támad a nacionalizmus és szocializmus együttes hősi eszméje, amíg Nyugaton fejtelenség, pénzuralom, elvtelenség, zsidó gyűlölködés és amerikanizált zür-zavar, megbízhatatlanság uralkodik, addig egy harmadik világháború örültség volna. Arról nem is beszélek, hogy -amíg Amerikán végig nem söpör egy lelki tisztítóüz- addig ezt a harmadik világháborút nem is fogja engedélyezni a moszkvai és kreml-i bíborfüggönyök mögött uralkodó titokzatos -vagy nagyon is ismert- világösszeesküvés. Ha pedig mégis engedélyezné, akkor ez a harmadik világháború -míg a nyugati helyzet nem változik- a bolsevizmus végső világgyőzelmére, a szabadság és minden nép pusztulására vezetne. Legjobb esetben is egy világ-polgárháború következne be, amelyben partizánok és francia maquisardok, Titó-hősök és kényelemszerető nyugati polgárok nem a bolsevistákat gyilkolnák, hanem azt, aki lakóközrétükben el akarja sütni az első atomgyút. Ez világosan bebizonyult a NATO hadgyakorlatokon.

A semlegességi gondolat ebben a vonatkozásban sem jelent elv-feladást, csupán a **jelenlegi** helyzet mérlegelését. A "katonai erényt", az "ösi vitézséget" és a többi jelszavakat csak mutassák meg - mondjuk az amerikai boyok- s ha megmutatták, akkor majd -de csak majd akkor-hajlandók vagyunk mi is teljesíteni azt az ezeréves hivatásunkért, amely miatt még ma is "háborús bűnösök" vagyunk. Itt Nyugaton is!

Nem habozom kimondani a keserves igazságot, hogy Magyarország ma tulajdonképpen a NATO foglya. A párisi NATO-é és a varsói vörös NATO-é! És ha egyszer a Szovjet-Únió nemzetközi garanciát kapna arra, hogy Magyarországot nem csallják be a sakkozó, szivarozó, impotens generálisok párisi gitt-egyletében, a sereg-nélküli hadvezérek gyatra és sokat szónékló gyülekezetében, akkor **amennyiben érdekei úgy kívánják-** bizonyára hajlandó volna amiként feladta finnországi támaszpontjait, feladja a magyar támaszpontokat is.

Mindezek után azonban azt is írta egy olvasónk, hogy "igenám, de még ha sikerülne is ez a terv, ha megérhetnénk a semleges Magyarország megszületésének pillanatát, honnan teremtenénk elő azt a tőkét, amely egy egészséges gazdasági élet megindításához okvetlenül szükséges? Nem lennének-e kitéve annak, hogy már az első pillanatban a wall-streeti tőke politikai feltételül kölcsönre szorulunk és ezzel újra áru-ba bocsátjuk nemcsak függetlenségünket, hanem semlegességünket is".

Ennek a kérdésnek megoldása tulajdonképpen a magyar szakemberek dolga és nem a közíróé. Azonban fel kell hívni a figyelmet arra, hogy Magyarország közvetlen szomszédságában egy olyan gazdasági hatalom emelkedett fel, amelynek jelentőségével számol már az egész világ, sőt, a Szovjet-Únió is. Ez a hatalom lemondott a katonai, faji, népi, vagy politikai expanzióról és az építés, a gazdasági jólét vonalán keresi népének európai hivatását. Ez a gazdasági tényező Nyugat-Németország s reméljük nemsokára egy békésen egyesült **semleges Németország**. Ennek a Németországnak vásárló és elhelyező piaca mindig is elsősorban Magyarország volt és lesz. Tehát elképzelhetetlen, hogy adott esetben a magyar szakemberek meg ne találják a lehetőséget, amely a német szakemberekkel együtt megoldja a német Ipar számára oly fontos Dunavölgy gazdasági regenerációját anélkül, hogy ez bármiféle politikai elkötelezettséget jelentene a dunavölgyi népek számára.

Minden tervnek, minden pozitív építő programnak és minden cselekvésnek első feltétele azonban, hogy kiszabaduljunk már egyszer a tíz éves emigrációs komplexumból s ha már magyar egységet nem tudunk teremteni, teremtsük meg a **nemzeti és szocialista magyar jobboldali egységét**. Így ahogy vagyunk elveszünk és felemésztyük egymást elsősorban mi, jobboldaliak, akiknek vonalain, csoportjain, szétterjedett frakcióin már a politika legtudósabb elméi se igen tudnának eligazodni.

Padányi Viktor nagyon helyesen írja rólunk, erről a "harmadik Magyarországról":

"A Harmadik Magyarország bomlott és fegyelmetlen embertömeg. A Harmadik Magyarország sérelmek terméketlen hánytorgatása és maximák rendetlen halmaza. A Harmadik Magyarország a célok egymást akadályozó anarchiája. A Harmadik Magyarország az, amit az 1945-ös és 46-os tombolás idején lefejeztek, egy vonagló és rángatózó test, amely nem vállalja sem a new-yorkban, sem a Moszkvában ráoperált idétlen fejeket. A Harmadik Magyarország egy béna és terméketlen tömeg, mert részei egymást fékezik le irigyan, féltékenyen és gyűlölködve, mert minden rész és minden szekta és minden "szervezet" az urává szeretne lenni a minden izmus, vagy mozgalom, vagy fejetlen substanciáknak és minden sunyi fegyvert, gyanúsítást és farizeus jelszót igénybe vesz, hogy ne válhasson fejjé a másik."

Ezzel a klasszikusan megállapított diagnózissal szemben egyetlen gyógyszer van: határozott cél, kitűzött program, mely nem a múltban élő köldökvizsgálat, hanem jövőt látó messzeteleknés. A harmadik helyett egy negyedik Magyarország, amelyben senki nem vezér, hanem mindenki szolgálat. Egyetlen szuverénnek szolgálat: a magyar népnek. S e sorok írója szerint ilyen pozitív cél, ilyen feladatokkal teljes szolgálat: a **semleges, független, szociális Magyarország kiharcolása egy fegyvertelen nacionalizmus szellemi, gazdasági és szociális eszközeivel!**

§ befejezésül azoknak válaszolok, akik azt írták, hogy a semleges Magyarország megvalósításával a magyarság lemond ezeréves európai hivatásáról, Nyugat védelméről. Vágó Pál, a napenergia hasznosításával foglalkozó magyar lángelme a nap világosságával látta meg: "Trianon és az azt követő események megmutatták, hogy mennyit nyom a nyugati anyagelvűség serpenyőjében az orkölcsi érdem. Hagyjunk fel azzal az illúzióval, hogy Nyugat bármit is ad ezeréves véráldozatunkért, ha ezt aktuális érdekei nem indokolják. Ennek a Nyugatnak a Trianont követő korszakban velünk szemben tanúsított magatartása legfeljebb csak megvetésünkre érdemes, de nem arra, hogy megháljunk érte."

Mit kaptunk érte, mit értünk el vele, hogy Muhinál, Mohácsnál, Drégelynél, Kőszegnél, Tatárhágónál, Budapest romhalmazain egy ezeréves küldetéstudat megszállottságával védjük Nyugatot. A magyar pajzs védelmében útnak indulhatott Columbus, hogy felfedezze Amerikát, a csillagokba nézhetett Kepler és nyomdát találhatott fel Guttenberg. Mátyás király négymillió magyarjából viszont alig egymillió maradt százbötven év után és az utódoknak két Trianonnal, nyomorral, felosztással fizetett Nyugat.

Hát akkor minek ez az országzászlós, revíziós álom-hazafiság, amely mindig a mások jóindulatában bízik? Mire való ez a romantikus, "szeretném, ha szeretnének" magyarkodás és miután mégsem szeretnek, mire ez a bús magyar sértődöttség? Semmi esetre sem arra, hogy "beilleszkedjünk" valami keleti tömbbe, de azt hiszem, hogy ezt Vágó Pál sem így értette az én két első cikkemre adott válaszában.

Az angol sohasem mondta, hogy valami égi küldetést teljesít, mikor meghódítja a félvilágot, hanem cselekedett a nyers önérdék alapján. A franciák sem igen hitték, hogy világmegváltó hivatás lovagjal, midőn Napoleon fegyverrel a forradalmi imperializmust terjesztették a piramisoktól Moszkváig. A belgák, vagy Hollandok sem hirdették, hogy ők valami égből esett pajzs lennének a német Schliffen tervekkel szemben, hanem harcoltak, mert életüket és függetlenségüket, a reális élet, a valóságos hazafiság alapjait védték egyszerűen, emberitén, természetesen. Mindenki, aki azt hiszi, hogy a déli harangszó propagandájával, a magyar emigráns pénzből épített fatimai emlékkápolnával, vagy a new-yorki Loyalty Day magyarruhás parádéjával a "világ figyelmét fel lehet hívni" Magyarországra, egy tiszteletreméltó, de veszedelmes álomvilágban él.

Akkor tehát nincs magyar hivatás? -kérdetik a lelkes, jóhiszemű magyarok. S ezzel a kétségbaeséssel szemben valljuk, hisszük, hogy van magyar hivatás, amelyet egy szóban lehet összesűríteni: **élni!** Élni, nem hálátlan másokért, hanem önmagunkért. Élni azért, hogy ne mindig csak az ötszáz év óta szüntelenül elvesztett háborúk véráldozata, ne csak a "felszabadító" háborúk másfajta idegen hódítása jusson nekünk. Élni úgy, hogy ne legyünk kényszerülve többé hősi, de mindig lever

szabadságharcokra, nagyszerű, de eredménytelen emigrációkra, példaadó, de követésre sehol nem találó "nemzeti ellenállásokra". Egy magyar küldetés van: szabadon, függetlenül élni és minél szebbó tenni a magyarság, valamint a kárpáti népcsalád életét, békéjét. Élni úgy, hogy a magyar gyermeknek ne világjavító hivatástudata, hanem jobb cipője, melegebb lakása, puhább kenyere, nagyobb szabadsága legyen. Élni úgy, hogy Isten napjának energiája ne a pampákat, hanem a magyar paraszt- és munkáslakásokat sugározza be fénnel, meleggel. Élni úgy, mint a svájci, aki nem hajlandó balek lenni semmiféle kereszties hadjáratban, de a lakásában őrzött katona-fegyverrel hajlandó meghalni minden idegen hódítóval szemben.

A közíró és az egyszerű közkatona, aki nem akar sem vonalat, sem pártot, sem csoportot alakítani, átadja ezt a gondolat-csírá-t-hite szerint az utolsó lehetőséget, végső kiutat jelentő eszmét a magyar szakembereknek, a szellemi vezetőknek s minden jóindulatú magyarnak. Átadja megvitatásra -adná Isten- továbbfejlesztésre és megvalósításra. A picike lángból gyújttsanak fáklyát s világítsák meg az utat, amely elvisz egy olyan szabad, független, semleges Magyarországra, ahol nemcsak sorsparancs az "Itt élned, halnod kell", hanem ahol élni érdemes is.



RENDELJE MEG A HÍDFŐ

Független
Nemzeti irányú
Szocialista
Lapot

真
真

真
真